

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Giżycku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – SSR Bogdan Wałachowski

Protokolant – Katarzyna Maciaszczyk, Urszula Młynarczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Giżycku – Mileny Markowskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 25.04. 2014r. , 12.08.2014r. sprawy

G. N. (1) z d. S. c. W. i D. z d. T., ur. (...) w M.

oskarżonej o to, że:

W okresie od 01 stycznia 2010 r. do dnia 31 maja 2011 r. w G. na terytorium Republiki Białorusi, G., E., O., w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, działając wspólnie i w porozumieniu z K. P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uzyskując dla siebie korzyść majątkową w przypadku K. P. w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 620 USD, oraz 250 PLN, a także alkoholu, perfum, oleju napędowego, organizowali obywatelom Białorusi: S. Y., S. S., R. U., Y. V., Y. T., H. R., A. S., S. A., T. L., wbrew przepisom przekraczanie granicy Rzeczypospolitej Polskiej oraz wbrew przepisom pobyt na terenie RP, w ten sposób, że w wyżej wskazanym czasie na terenie Polski przekazał współdziałającej z nim G. N. (1) dane osobowe wyżej wymienionych obywateli Republiki Białorusi zainteresowanych w uzyskaniu zaproszenia niezbędnego do uzyskania wizy wjazdowej na teren RP, która to złożyła w (...) - (...) Urzędzie Wojewódzkim w O. wnioski o wpisanie zaproszenia w/w obywateli Białorusi do ewidencji zaproszeń:

- w dniu 27.05.2010 r. wnioski dotyczące: S. Y., S. S.,
- w dniu 07.07.2010 r. wnioski dotyczące: R. U., Y. V.,
- w dniu 19.07.2010 r. wniosek dotyczący R. U.,
- w dniu 03.09.2010 r. wnioski dotyczące: Y. T., H. R., A. S.,
- w dniu 11.10.2010 r. wnioski dotyczące: S. A.,
- w dniu 11.05.2011 r. wniosek dotyczący: T. L.,

w których to wnioskach zawarła nieprawdziwe oświadczenia, iż zaprasza w/w osoby w celu odwiedzin, zobowiązuje się do pokrycia kosztów związanych z ich pobytem w tym kosztów zakwaterowania i ewentualnego leczenia, kosztu powrotu do państwa pochodzenia, kosztu wydalenia z terytorium RP, oraz podając niezgodnie z prawdą, iż zaproszeni są z nią spokrewnieni, wyłudając w ten sposób, poprzez podstępne wprowadzenie w błąd osoby upoważnionej przez właściwego wojewodę do wystawienia i rejestracji dokumentu zaproszenia, poświadczanie nieprawdy co do wyżej opisanych okoliczności w dokumentach zaproszeń:

nr (...) dotyczące S. Y.,

nr (...) dotyczące S. S.,

nr (...) dotyczące R. U.,

nr (...) dotyczące Y. V.,

nr (...) dotyczące Y. T.,

nr (...) dotyczące H. R.,

nr (...) dotyczące A. S.,

nr (...) dotyczące S. A.

nr (...) dotyczące T. L.

które to zaproszenia K. P. po otrzymaniu ich od G. N. (1) przekazał następnie w/w obywatelom Białorusi, czym umożliwili tymże obywatelom Białorusi, poza L. T. która nie złożyła wniosku o wizę w oparciu o w/w zaproszenie, pobyt na terytorium RP wbrew przepisom

tj. o przestępstwo z art. 264 § 3 kk w zb. z art. 264a § 1 kk w zb. z art. 272 kk w zw. z art. 11§ 2 kk w zw. z art. 12 kk

1. Oskarżoną **G. N. (1)** uznaje za winną tego, że w okresie od 27 maja 2010 r. do dnia 11 maja 2011 r. w G. na terytorium Republiki Białorusi, G., E., O., w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. organizowała obywatelom Białorusi: S. Y., S. S., R. U., Y. V., Y. T., H. R., A. S., S. A., T. L., wbrew przepisom przekraczanie granicy Rzeczypospolitej Polskiej w ten sposób, że złożyła w (...) - (...) Urzędzie Wojewódzkim w O. - po wcześniejszym otrzymaniu od K. P. danych osobowych w/w obywateli Białorusi zainteresowanym uzyskaniem zaproszenia niezbędnego do otrzymania wizy wjazdowej na teren Rzeczypospolitej Polskiej- wnioski o wpisanie zaproszeń w/w obywateli Białorusi do ewidencji zaproszeń:

- w dniu 27.05.2010 r. wnioski dotyczące: S. Y., S. S.,
- w dniu 07.07.2010 r. wnioski dotyczące: R. U., Y. V.,
- w dniu 19.07.2010 r. wniosek dotyczący R. U.,
- w dniu 03.09.2010 r. wnioski dotyczące: Y. T., H. R., A. S.,
- w dniu 11.10.2010 r. wnioski dotyczące: S. A.,
- w dniu 11.05.2011 r. wniosek dotyczący: T. L.,

w których to wnioskach zawarła nieprawdziwe oświadczenia, iż zaprasza w/w osoby w celu odwiedzin, zobowiązuje się do pokrycia kosztów związanych z ich pobytem w tym kosztów zakwaterowania i ewentualnego leczenia, kosztu powrotu do państwa pochodzenia, kosztu wydalenia z terytorium RP, oraz podając niezgodnie z prawdą, iż zaproszeni są z nią spokrewnieni, wyłudziła w ten sposób, poprzez podstępne wprowadzenie w błąd osoby upoważnionej przez właściwego wojewodę do wystawienia i rejestracji dokumentu zaproszenia, poświadczanie nieprawdy co do wyżej opisanych okoliczności w dokumentach zaproszeń:

nr (...) dotyczące S. Y.,

nr (...) dotyczące S. S.,

nr (...) dotyczące R. U.,

nr (...) dotyczące Y. V.,

nr (...) dotyczące Y. T.,
nr (...) dotyczące H. R.,
nr (...) dotyczące A. S.,
nr (...) dotyczące S. A.
nr (...) dotyczące T. L.

które to zaproszenia K. P. po otrzymaniu ich od G. N. (1) przekazał następnie w/w obywatelom Białorusi celem złożenia wniosków o wizę, przy czym L. T. nie złożyła wniosku o wizę tj. czynu z art. 264 § 3 kk w zb. z art. 272 kk w zw. z art. 11§ 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na mocy tych przepisów skazuje ją, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 264§3 kk w zw. z art. 11§3 kk na karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności.

2. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 2 (dwa) lat.

3. Na podstawie art. 71§1 kk w zw. z art. 33§1 i 3 kk orzeka grzywnę w wymiarze 40 (czterdzieści) stawek dziennych, przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki dziennej równa jest kwocie 20 (dwadzieścia) złotych.

4. Na podstawie art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa tytułem częściowej opłaty i pozostałych kosztów sądowych kwotę 1700 (jeden tysiąc siedemset) złotych , w pozostałej części zwalnia.

Sygn. Akt II K 75/14

UZASADNIENIE

G. N. (1) (45 lat) jest mieszkańcem G. zatrudnioną w miejscowym Urzędzie Pocztownym. Posiada wykształcenie wyższe i jest dobrze sytuowana majątkowo (dane oskarżonej k. 1635).

Od 8 lat jej mężem jest S. N. urodzenie na terenach obecnej Białorusi i posiadający tam w dalszym ciągu dalszych swoich krewnych . On i jego rodzice (matka nie żyje i rodzeństwo (dwaj bracia) od ponad 50 lat mieszkają w północnej Polsce (G., T., E.) i zeznania J. N. (1) k. 1527 , wyjaśnienia G. N. k. 1526, zeznania J. N. (2) k. 668 – 669 verte.)

Z tej okazji oskarżona G. N. (1) poznała Białorusina spod G. K. P. (2), który wielokrotnie odwiedzał rodzinę N. - głównie R. N. (1) zamieszkałego w T. gmina R. i na jego zaproszenie. K. P. (2) jest chrześniakiem wuja męża oskarżonej o nazwisku J. R. także mieszkającego pod G. (zeznania R. N. (1) k. 1637, K. P. k. 834, J. N. (1) k. 1527). Po pewnym czasie K. P. (2) uzyskał u oskarżonej G. N. (1) zgodę, że ta zaprosi kilku jego znajomych z Białorusi do Polski, przy czym oni do niej tj. do G., nie przyjadą, gdyż prawdziwym celem ich przyjazdu do Polski są zakupy na wschodnich terenach przygranicznych (zeznania K. P. k. 834, 1678).

W okresie od 27.05.2010 roku 11.05.2011 r. przy okazji swoich pobytów w Polsce K. P. kilkakrotnie przekazał oskarżonej G. N. (1) kserokopie paszportów swoich znajomych z okolic G. zainteresowanych przyjazdem do Polski (czyli uzyskanie zaproszenia by na jego podstawie uzyskać wizę w Konsulacie Generalnym RP w G.- zeznania K. P. k. 832-837).

Wówczas G. N. (1) w (...) - (...) urzędzie Wojewódzkim w O. złożyła wnioski o wpisanie do rejestru zaproszeń poszczególnych obywateli Białorusi. W dniu 27.05.2010r złożyła wniosek o wpisanie do rejestru zaproszeń . I tak, w dniu 27.05.2010r. wystąpiła o wpisanie do rejestru zaproszeń na następujące dane: Y. S. oraz S. S., w dniu 07.07.2010r. - U. R. i V. Y., w dniu 19.07.2010r. - U. R., w dniu 03.09.2010r. - T. Y., R. H., S. A., w dniu 11.10.2010r. - A. S., w dniu 11.05.2011r. L. T.. We wszystkich tych wnioskach G. N. (1) nieprawdziwie oświadczyła, że wszystkie wymienione

osoby są z nią spokrewnione oraz, że zaprasza je w celu odwiedzin, zobowiązując się równocześnie do pokrycia kosztów związanych z pobytem tych osób, w tym kosztów zakwaterowania i ewentualnego leczenia, kosztów powrotu do państwa pochodzenia, kosztów wydalenia z terytorium RP (dokumenty z (...) Urzędu Wojewódzkiego w O. załącznikami – wnioskami i innymi - k. 160-170, 179-197, 198-284, 1089-1094, 1187).

Rozpoznając wymienione wnioski pracownik w/w urzędu w O. w kolejnych dniach dokonywał wystawienia i rejestracji dokumentów zaproszeń w stosunku do : do obywateli Białorusi : Y. S. (nr (...)), S. S. (nr (...)), U. R. (nr (...)), V. Y. (nr (...)), T. Y. (nr (...)), R. H. (nr (...)), S. A. (nr (...)), A. S. (nr (...)), L. T. (nr (...)).

Następnie oskarżona G. N. odbierała gotowe zaproszenia (specjalne druk ścisłego zarachowania na specjalnym papierze) w Delegaturze Urzędu w E. i potem przekazywała je K. P. (2), który w tym celu przyjeżdżał do niej. W dalszej kolejności już on tylko przekazywał je w G. i w okolicach wymienionym obywatelom Białorusi, pobierając przy tej okazji od nich kwoty pieniężne wyrażone w dolarach USA, a także drobne upominki (wyjaśnienia K. P. k. 832-837, 847-850).

Wymienieni obywatele Białorusi następnie przedkładali je w Konsulacie RP w G. i uzyskiwali w ten sposób wizy uprawniające ich do przekroczenia granicy Polski. Rzeczywistym jednak zamiarem ich nie były odwiedziny oskarżonej w G., ale jak już wspomniano galerie handlowe głównie w B. i okolicach gdzie robili stosowne zakupy przekraczając w tym celu granice kilka bądź kilkanaście razy. Jedynie L. T. nie wystąpiła o wydanie wizy w oparciu o przekazane jej przez K. P. zaproszenie (kopie wiz wjazdowych w paszportach k. 722, 769, 724-725, 748, 768-773, 790-793, pismo konsulatu wraz z załącznikami w postaci odpisów dokumentacji wizowej k. 1177-1185, 1188-1195, 1211-1214, 1216-1217, dokumenty dotyczące przekroczeń granicy RP k. 6-79, 639, 1303, zeznania K. P. 832-837, 847-848, (...), zeznania świadka K. P. (k. 1547v-1548, 832-837, 847-850).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 30 sierpnia 2012r. w sprawie II K 366/12 K. P. skazany został za czyn z art. 264 § 3 kk w zb. z art. 264a § 1 kk w zb. z art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk. Tym samym wyrokiem obywatele Białorusi V. Y., S. S., Y. S., S. A., T. Y. skazani zostali za przestępstwa z art. 272 kk oraz art. 264 § 2 kk w zb. z art. 273 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk (wyrok – k. 1407-1410v).

Oskarżona G. N. (1) od początku postępowania karnego nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła (k. 842-845, 847-850, 1526-1527, 1635-1636, 1678), że dopiero w trakcie toczącego się postępowania dowiedziała się, że K. P. w rzeczywistości nie jest żadnym krewnym rodziny N.. Do tego czasu uważała go za kuzyna, bo tak był jej przedstawiony przez męża S. N. i jego rodzinę. Podała też, że jak K. P. zwrócił się do niej z prośbą o wystawienie zaproszeń dla kilku Białorusinów, to przedstawił ich jako członków rodziny, którzy chcą ich odwiedzić. Wyjaśniła dalej, że nie wiedziała, że K. P. pobiera od zapraszanych gratyfikacje pieniężne za wyrobienie zaproszeń. Podała też, że sama otrzymała od K. P. kilka razy pieniądze w kwocie 30-50 zł w celu pokrycia kosztów związanych z uzyskaniem potwierdzeń tych zaproszeń w urzędzie. Innych korzyści od niego nie otrzymała, a wódkę, którą ten przywoził spożywali wspólnie na okazjonalnych spotkaniach. Wyjaśniła także, że posiadając trzy mieszkania w G. w każdym czasie gotowa była – zgodnie z treścią zaproszeń – przyjąć te osoby w G., choć zarazem przyznała, że z lokatorami wynajmującymi od niej mieszkania nie rozmawiała na ten temat (k. 1526 verte).

Zdaniem sądu wyjaśnienie oskarżonej w zakresie jakim podała, że nie wiedziała, że zapraszane przez nią osoby – obywatele Białorusi – nie są spokrewnione z rodziną jej męża, oraz, że faktycznie gotowa była przyjąć te osoby u siebie w G. i zagwarantować im pokrycie ich kosztów pobytu w Polsce, ewentualnych kosztów leczenia, powrotu itd.- nie polegają na prawdzie, bo są sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym ocenianym w świetle zasad wiedzy i doświadczenia życiowego. W pozostałym zakresie Sąd jej wyjaśnienia podzielił jako bezsporne.

Na początku zauważyć należy, że każdy człowiek na ogół (poza możliwymi wyjątkowymi sytuacjami życiowymi, z którymi w okolicznościach tej sprawy nie mamy do czynienia) dobrze się orientuje jakich ma krewnych i gdzie oni zamieszkują. Argumentacja zatem oskarżonej, że dopiero w trakcie postępowania karnego (a zatem za ledwie ok. 3

lata temu). Dowiedziała się, że K. P. nie jest jej krewnym , krewnym jej męża (k. 1635 verte) zdaniem sądu jest naiwne i nie przekonuje.

Wyjaśnienia oskarżonej w części zakwestionowanej przez Sąd sprzeczne są przede wszystkim z zeznaniami K. P., który na przestrzeni całego postępowania karnego (występując wcześniej w roli oskarżonego) konsekwentnie i stanowczo podał, że G. N. nigdy nie powiedział, że zapraszane przez nią osoby (wymienione w zarzucie) są jej rodziną (jej męża) a jedynie jego tj K. P. znajomymi, sąsiadami (wyjaśnienia i zeznania K. P. k. 832-837, 847-850, 1547-1548, 1677-1678).

Żadna z innych nigdy nie twierdziła że jest krewnym oskarżonej, bądź K. P.. Bezspornym jest, że wymienieni w zarzucie obywatele Białorusi nie znali oskarżonej i nigdy jej nie widzieli (wyjaśnienia G. N. k. 824-845, 1635-1637, 1678, zeznania K. P. k.832-837, odpis wyroku SR w Giżycku z 30 sierpnia 2012 II K 366/12). Podobnie bezspornym jest także, że K. P. nie jest dla nich żadnym krewnym, a tylko znajomym, sąsiadem. Nie ma również wątpliwości, że żadna z tych osób nigdy nie planowała i nie przyjechała do oskarżonej, a jedynie na zakupy w pobliże granicy z Białorusią. Zdaniem Sądu nieracjonalnym, a przez to nieprzekonywującym jest twierdzenie oskarżonej, że takie miała relacje ze swoimi lokatorami wynajmującymi od niej mieszkania w G., że w sytuacji gdyby Białorusini przyjechali do niej to na ten czas lokatorzy opuściliby mieszkania , choć w ogóle na ten temat z nimi nie rozmawiała (k1526v).

W świetle już tylko tych dowodów tworzących zdaniem sądu spójną i logiczną całość, a także faktu, że zaproszenie było ważne 8 miesięcy, a osoby zapraszane przekraczały granice kilka, bądź kilkanaście razy- przyjąć należy pewnie, że oskarżona w ogóle nie brała pod uwagę możliwości aby ktokolwiek z obywateli Białorusi ją odwiedził. Jedyny więc racjonalny wniosek, że te wszystkie zapewnienia oskarżonej zawarte we wnioskach składanych do urzędu były nieprawdziwe.

Jedynymi zeznaniami, które mogły sygnalizować, że oskarżona G. N. mogła pozostawać w błędnym przekonaniu, że K. P. jest krewnym rodziny N. są zeznania jej bliskich tj. męża S. N. (k.1636, 675v-676, J. N. (2) 1636v, 668-669v, J. N. (1) k. 1521-1527v, 673-674v) z których wynika, że do czasu procesu oni sami uważali K. P. za krewnego, co dotyczyło również oskarżonej. W tym zakresie relacje tych świadków zdaniem sądu nie przekonują z przyczyn wskazanych wyżej, poza tym stwierdzić należy że nie wydarzyły się w ostatnich trzech latach (licząc od początku postępowania) żadne nowe, na tyle istotne okoliczności, które rzutowałyby na inną ocenę ewentualnego pokrewieństwa K. P. z rodziną N.. Zauważyć tu należy że jedynie J. N. (1) (k.1527v) podała że K. P. mówił, że zapraszane przez oskarżoną osoby to kuzyni. Twierdzenie tego świadka nie można zdaniem sądu uznać za miarodajne z kilku powodów. Po pierwsze z samej relacji J. N. (1) nie wynika czyimi kuzynami miały być zapraszane osoby („nie pamiętam czy mówił czyi są to kuzyni” k.1527v). Po drugie sam K. P. – o czym było już wyżej- wyraźnie podał, że nie mówił oskarżonej, że osoby te są jakąkolwiek rodziną N.. Wreszcie ani J. N. (2) (k. 1637 w podzielonych przez sąd w tym zakresie zeznaniach) ani R. N. (1) (k. 1637) nie znali osób zapraszanych przez oskarżoną, a wymienionych w zarzucie, bądź wyraźnie zaprzeczyli aby byli oni ich krewnymi. Zdaniem Sądu fakt, że R. N. pozostaje od pewnego czasu skonfliktowany z oskarżoną nie rzutuje na wiarygodność tej relacji skoro znajduje ona potwierdzenie w zeznaniach generalnie przychylnego oskarżonej, K. P. jak i jej teścia, czyli J. N. (2). W tym miejscu zauważyć należy zdaniem sądu, że K. P. nie miał żadnych powodów bezpodstawnie obciążać oskarżonej. Przeciwnie z jej strony doznał on wyłącznie korzyści. Jego zaś zeznania składane były w sądzie w sposób pewny, stanowczy i logiczny.

Pozostałe dowody nie wniosły nic nowego choć przez sąd zostały podzielone, podobnie jak przedstawione w sprawie pozostałe dokumenty zwłaszcza te pochodzące z (...) - (...) Urzędu Wojewódzkiego jak i Straży Granicznej oraz Konsulatu Generalnego RP w G..

Konkludując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i przedstawiona powyżej analiza pozwala zdaniem Sądu przyjąć pewnie, że oskarżona G. N. swoim zachowaniem podjętym wspólnie i w porozumieniu z K. P. organizowała wymienionym w zarzucie obywatelom Białorusi nielegalne przekroczenie granicy RP, składając w tym celu stosowne wnioski o wpisanie zaproszeń tych obywateli do właściwej ewidencji w (...) - (...) Urzędzie Wojewódzkim w O., zawierając w nich nieprawdziwe oświadczenia co do pokrewieństwa i ewentualnych jej zobowiązań wobec tych osób, wyłudając w ten sposób poświadczenie nieprawdy w dokumentach zaproszeń tych osób, które po przekazaniu przez

K. P. w G. i okolicach tym obywatelom służyły do złożenia przez nich wniosków wizowych w Konsulacie Generalnym RP. Swoim zachowaniem wyczerpała zatem dyspozycję art. 264§3 kk w zw z art. 272 kk w zw z art. 11§2 kk w zw z art. 12 kk.

Do znamion przestępstwa z art. 264§3 kk należy organizowanie innym osobom sprzecznego z prawem przekraczania granicy. Pod pojęciem organizowania należy rozumieć wszelkie działania konieczne w celu umożliwienia innym osobom nielegalnego wjazdu bądź wyjazdu z Polski, urządzenie, przygotowywanie, ustalanie sposobu przekraczania granicy. Za Sądem Najwyższym przyjąć należy (por wyr SN 6.04.2003 III KKN 349/01, OSN 2003 nr 1 poz 1250), że organizowanie może być również załatwianie tym osobom odpowiednim dokumentów. Przestępstwo to może być popełnione umyślnie tylko z zamiarem bezpośrednim (Kom. Kodeks Karny pod M. Filara Lexis Nexis Warszawa 2008 s. 990). Sposób zaś przekroczenia granicy RP przez m.in. obywateli Białorusi reguluje ustawa o cudzoziemcach (z 13.06.2003 r.), oraz ustawa o ochronie granicy państwowej z 12.10.1990. jak również umowa dwustronna pomiędzy R. RP a republiką Białorusi z 24 kwietnia 1992. Z tychże dokumentów wynika, że aby przekroczyć granicę RP cudzoziemiec powinien posiadać ważny dokument podróży, ważną wizę lub inny ważny dokument uprawniający do wjazdu na terytorium RP, zezwolenie na wjazd do innego państwa, gdy chodzi o tranzyt. Cudzoziemiec powinien również uzasadnić cel i warunki planowanego pobytu w Polsce oraz posiadać i okazać na żądanie funkcjonariusza SG środki pieniężne konieczne na utrzymanie na czas pobytu. To ostatnie mogło być zastąpione zaproszeniem pochodzącym od obywatela polskiego zamieszkałego na terytorium RP. W tym zaproszeniu winien być zawarty stopień pokrewieństwa z zapraszającym oraz zobowiązanie zapraszającego do pokrycia kosztów związanych z pobylem i wyjazdem cudzoziemca itd. Opisane wyżej zachowanie oskarżonej było zdaniem Sądu niewątpliwie sprzeczne z przywołanymi wyżej przepisami.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało natomiast w żadnym stopniu aby oskarżona G. N. podjęła jakiegokolwiek aktywne działania w stosunku do zaproszonych przez nią obywateli Białorusi po tym jak przekroczyli oni granicę RP. Nie może być zatem mowy o tym aby umożliwiała ona lub ułatwiała tym obywatelom pobyt na terytorium RP wbrew przepisom ustawy tym bardziej aby działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej. Z tych powodów Sąd wyeliminował z kwalifikacji prawnej czynu art. 264a§1 kk.

Wina oraz społeczna szkodliwość przypisanego oskarżonej G. N. czynu, którego wymieniona dopuściła się w okresie od 27 maja 2010 do 11 maja 2011 r. – jest znaczna. Wskazuje na to analiza tak strony podmiotowej, jak i przedmiotowej tego czynu. Mowa zatem o takich okolicznościach jak czas, miejsce, sposób popełnienia czynu, pobudki, motywy, jakimi się kierowała, wagę naruszonych przez nią obowiązków i przepisów, postać zamiaru (w tym wypadku przyjąć należy, że oskarżona działała z zamiarem bezpośrednim). Na podkreślenie zasługuje, że oskarżona działała wspólnie i w porozumieniu z K. P. i z tego porozumienia wynikało, że określone działania podejmowała oskarżona na terenie Polski, inne działania podejmował K. P. na terenie Białorusi.

Analiza elementów podmiotowych pozwoliła zdaniem Sądu na przedstawienie osoby oskarżonej w dobrym świetle. Wymieniona ma 46 lat. Jest mężatką, pracownikiem Poczty Polskiej, pracuje oraz prowadzi ustabilizowany tryb życia. Nie była w przeszłości karana (k. 910, 1561) za popełnienie przestępstwa. Można zatem zdaniem Sądu stwierdzić, iż jej czyn miał charakter incydentalny, wpadkowy.

Z tych też powodów, mając na uwadze sytuację majątkową, rodzinną i zawodową oskarżonej Sąd wymierzył jej obok 10 miesięcy pozbawienia wolności również grzywnę w wymiarze 40 stawek dziennych, przy czym jedna stawka równa jest kwocie 20 złotych. Wymiar kary – jej dolegliwość nie przekracza zdaniem Sądu stopnia winy oskarżonej, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości jej czynu a także uwzględnia cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Nie ma również wątpliwości że w odniesieniu do oskarżonej spełnione przesłanki z art. 69 kk, 70 kk i jako właściwy okres próby Sąd wskazał 2 lata. O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 627pkp.